

Sönd. före pingst.

Predikan i Osby kyrka, 19 maj 2007

2:a årg.

Johannes 16:23-33

Den dagen kommer ni inte att fråga mig om någonting. Sannerligen, jag säger er: vad ni ber Fadern om i mitt namn, det skall han ge er. 24 Ännu har ni inte bätt om något i mitt namn. Be, och ni skall få, så att er glädje blir fullkomlig. Detta har jag sagt er i bilder. Det kommer en tid då jag inte längre skall tala i bilder utan med klara ord låter er veta allt om Fadern. Den dagen skall ni be i mitt namn, och jag säger inte att jag skall be till Fadern för er, ty Fadern själv älskar er eftersom ni har älskat mig och trott att jag kommer från Gud. Jag kom från Fadern och trädde in i världen. Jag lämnar världen igen och går till Fadern." Lärjungarna sade: "Nu talar du med klara ord och inte i bilder. Nu vet vi att du vet allt, du behöver inte höra någon fråga dig. Därför tror vi att du kommer från Gud." Jesus svarade: "Nu tror ni. Den stund kommer, den är redan inne, då ni skall skingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, eftersom Fadern är med mig. Detta har jag sagt er för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen."

I torsdags så lämnade Jesus sina lärjungar i synlig gestalt. Nu skulle de fortsätta verket som Jesus lagt grunden till. Ända till jordens yttersta gräns skulle de vittna om honom. Hans sista ord till de blev: "Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar."

Gjorde de då detta? Gick de ut på gator och torg och predikade det som Jesus nyss bätt dem? Nja, inte riktigt. De gick inte ut, snarare gick de in, de gick tillbaka till Jerusalem och samlades i övre salen där de hållit till under påsken. Där har de nu befunnit sig i tre dagar och de skulle stanna ytterligare sju innan de följde Jesus uppmaning.

Man kan tycka att detta var ett underligt sätt att sprida evangelium. Att sitta överksam och instängd på sitt rum. Men det var något som fattades, det var något som de behövde vänta på. Något som Jesus lovat dem när han sa: ni skall få kraft när den Helige Ande kommer över er. Det var detta de väntade på: kraft från höjden. Egen kraft vågade de inte litade på.

Hur lätt är det inte annars att vi rusar iväg utan att invänta Guds hjälp. Vi tror att vi klarar det på egen hand, med egen kraft. Utan en Hjälpare.

Det finns en berättelse som handlar om en morfar som var på stranden med sitt lilla barnbarn. Flickan som var 4 år byggde en sandborg längs vattenlinjen. Men borgen hann aldrig bli färdig innan vågorna kom och förstörde den. Efter många misslyckade försök så gav till slut flickan upp och kom uppgivet till sin morfar som satt längre upp på stranden. Hon klagade för honom att hennes borg aldrig kunde bli tillräckligt stabil att stå emot vågorna. Hon var för svag.

-Men, sa då hennes morfar. Varför använde du inte hela din styrka?

Först förstod hon inte, det hade hon ju gjort. Hade han inte sett hur hon hade slitit med borgen vid stranden.

-Du bad ju inte mig om hjälp, sa han då. Du använde inte all din styrka.

Vi kan ofta ha väldigt lovvärda försök om olika saker men vi glömmer att be Gud om hjälp och då går det oftast inte. Det har genom historien funnits många försök att starta väckelser, men man gjorde inte som lärjungarna, inväntade Hjälparen, utan man rusade iväg, ut på gator och torg. Och så föll alltihop trots alla goda ambitioner. Man hade inte Hjälparen med sig.

Det betyder naturligtvis inte att vi ska sitta överksamma i våra hem medan vi väntar på väckelse. Och nu tror jag inte att lärjungarna heller var direkt överksamma. De var samlade i det övre rummet men de bad hela tiden. De bad om den Helige Ande.

Förra söndagen var det ju bönsöndagen och den söndagens evangelium avslutades med orden: "skall så inte Fadern i himlen ge Helig Ande åt dem som ber honom?" Det finns många löften om bönhörelse i bibeln, men inget som är så konkret och uttalat som bönen om den Helige Ande. Ber vi om den Helige Ande så kommer den till oss.

Det är nu en vecka kvar till pingst: en vecka av väntan. Den här tiden som vi befinner oss i just nu: tiden mellan Kristi Himmelfärdsdag och Pingstdagen, är ett slags vakuum i kyrkoåret. Det är som om kyrkoåret håller andan. Kristus har tagit ifrån oss, men Anden har ännu inte kommit. Stafettpippen har ännu inte överlämnats. Den här tiden är ett advent, vi väntar på någon som skall komma.

Nu är det inte så att den Helige Ande sänds till oss för att ersätta Kristi närvaro. Så att vi får Anden istället för Kristus. Snarare är det så att Kristus blir närvarande genom sin Ande. Den Helige Ande gör Jesus närvarande hos oss. Anden är ju märkligt anonym i treenigheten. Fader och framförallt Sonen kan vi nog göra oss en bild av, men vem är Anden. Ja, Andens uppgift är just att inte framhäva sig själv utan att framhäva Kristus. Peka på Jesus. Finns Anden med när vi läser bibeln så blir texterna med levande för oss. I evangelietexten så talar ju Jesus om att han talat i bilder till lärjungarna, men den dagen kommer då de ska få klarhet. Ofta kan det vara svårt att läsa bibeln på egen hand, att få klarhet. Därför behöver vi Anden som öppnar upp texterna för oss.

Och Anden hjälper oss även när vi ber. Ja, om vi med bön menar något mer än bara orden vi uttalar så är han vår bön. Paulus skriver på ett

ställe: "Gud har sänt sin Sons Ande in i vårt hjärta, och den ropar: 'Abba! Fader!'" (Gal 4:6)

Men framförallt så är det den Helige Ande som gör Kristus närvarande i nattvarden. Vi ber ju i nattvardsbönen. "Sänd din Helige Ande över dessa gåvor så att de blir Kristi kropp och blod." Hade inte Anden varit med så hade nattvardsbrödet och vinet förblivit vanligt bröd och vin. Detta är ett under som sker varje gång som vi firar nattvard. Det kanske största pingstundret av alla. Vi har fått ett löfte om att Fadern sänder sin Ande var gång vi ber om det, därför kan vi lita på att han verkligen gör det när vi firar nattvard, Anden kommer och gör brödet och vinet till Kristi kropp och blod.